Sumonyi Zoltán

Noé a karanténban

(Mózes, I. 6-9.)

I.

Az Úr így szólt, ekkor még csak magában:
„Hát ez nem az lett, amit kitaláltam!
Milyen világ ez, s benne milyen ember?
Mikor babrált a váltón a gazember,
mikor történt, hogy vakvágányra tévedt?
Most újra fogom gyúrni az egészet!
A földet és a földi vizeket,
s a vizeket a 'mennyezet felett',
amely eddig úgy védte a sugártól
a lelkes lényt, hogy megélhessen bárhol:
a sarkokon s a két félgömb felett
egyforma volt az éltető meleg. –
Ez szédítette meg, ettől lett öntelt?
Hát elpusztítok benne minden embert,
és újakat teremtek majd helyükbe,
akik a létükért jobban küszködve
erényesebben élnek, mint e csürhe,
a moslékos vödröt is megbecsülve!"
Ezt gondolta az Úr, s cselekedett:
A sarkokra tett nagy jéghegyeket,
a félgömbök közé sivatagot,
mely nappal izzott, éjjel megfagyott.
Aztán a sarkokat csak megolvasztva
az egész földet vízzel elborítja,
ezt gondolta. – De Ő is érző lélek,
az emberekre még egyszer lenézett,
s azt látta, hogy Noé, meg szűk családja
erényesebb. – Kijár nekik a bárka.
És szólt az Úr, ekkor direkt Noénak:
„Az emberek már egyre csak romolnak,
erőszakoskodnak, meg fennhéjáznak,
nyomokban sincs meg bennük az alázat.
Elsöpröm őket egy szálig a földről,

te meg csinálj egy bárkát nyers fenyőből.
Azért nyersből, mert amíg friss a gyanta,
a deszka réseit jól betapasztja,
hogy száraz lábbal jöhess ki belőle,
mert özönvizet bocsájtok a földre.
A bárka hossza háromszáz könyök
(százhetven méter, testvérek között),
ötven könyök a szélessége, és
harminc könyök magas lesz, mire kész.
És legyen benne három emelet,
és építs bennük kisebb tereket,
hogy minden állat elférhessen benne,
meg kamra is kell, mert mindegyik enne.
Az állatokból egy hím és egy nőstény,
hogy fennmaradhasson a faj, kijővén,
és még fajonként hét darab lehet, –
azoknak mindegy, milyen neműek.
És ne feledjem, gyűjts be eleséget,
aztán menjen föl veled feleséged,
meg három fiad és három menyed,
de úgy siess, hogy kapsz rá egy hetet!”

(folyt. köv.)

Facebook, március 19.

